

Мінлива осінь

Листочки клена шепочуться тихо,
Осінь чарівна - сердечна утіха,
Осінь в багрянці тихенько крокує,
Ніжно красою душу милує.

В небі високім - лебедів ключик
Настрій душі помагає озвучить.
Ділиться осінь «бабиним літом»
І хризантем неповторним цвітом.

Осінь нас радує щедрим врожаєм,
Золотом лісу, полем безкраїм.
Пригорщі ягід, грибів принесе –
Пору цю любим ми понад усе.

Та не завжди така осінь привітна,
І не завжди посмішкою квітне.
Вмиває туманами, рясно дощами,
Ніби сумує, плаче із нами.

Буває так вітром холодним повіє,
Що і кохання душу не гріє.
А ще ж сніги та сильні морози,
Холод, туман, іній та грози.

Мінлива і різна осінь буває.
То приголубить то знову лякає,
Ми все надіємось на небеса...
У кожній порі своя є краса.